

HEJ METTE FREDERIKSEN..

DA DU ER EN AF DEM DER GÅR I SPIDSEN FOR BORGERNES PROBLEMER!!!-----

SENDER JEG EN ARTIKEL TIL DIG OM "DEN HVIDE PERKER"---SOM JEG SYNES DU BØR LÆSE.....DET ER MIT HJERTEBLOD JEG SKRIVER MED.....OG JEG VIL PRØVE AT FÅ DEN I PRESSEN ELLER DEBATFORUM,HVIS JEG IKKE KAN FINDE HJÆLP TIL MIN SØN INDEN,, MEN FØRST VIL JEG PRØVE DIG, INDEN PANIKKEN GRIBER MIG.....

I HAR HELT GLEMT DEN VOKSENDE UNGE BEFOLKNINGSGRUPPE AF

"DEM DER ER FOR GODE TIL AT VÆRE DÅRLIGE"
"DEM DER ER FOR DÅRLIGE TIL AT VÆRE GODE"----

DEN GRUPPE TILHØRER MIN SØN PÅ 23 ÅR ,-SOM STÅR PÅ GADEN UDEN BOPÆL DEN 1. JANUAR, FORDI KOMMUNEN IKKE ANERKENDER DE KILOMETRE AF SAGSAKTER, HVORI DER BESKRIVES AT HAN ER BÅDE FYSISK SOM PSYKISK HANDICAPPET----MEN ,,,,,,DE AFSLÅR AT HJÆLPE HAM ----HAN KAN FÅ ET VÆRELSE MED EN TILKNYTTET STØTTEORDNING I NOGLE FÅ TIMER,SOM VI HAR ERFARING FOR IKKE FUNGERER.....DESUDEN HAN KAN SLET IKKE VÆRE ALENE , MEN HAR BRUG FOR STØTTE ,I LØBET AF HANS "DAG",NÅR TANKEMYLDERET BLIVER FOR MEGET.....OG FORVIRRINGEN OG MISFORSTÅELSENE DUKKER OP.....

HAN TALER OM AT GØRE SIG SELV TIL "DEM DER IKKE EKSISTERER MERE"!!

MED VENLIG HILSEN
LIZETT RØHLING

"HISTORIEN OM "DEN HVIDE PERKER"

HAM DER ER FOR GOD TIL AT VÆRE EN AF DE "DÅRLIGE"
HAM DER ER FOR DÅRLIG TIL AT VÆRE EN AF DE "GODE" !!!!

KORT SAGT HISTORIEN OM EN UNG HANDICAPPET.

Jeg skriver til jer i håb om at I vil bringe denne historie et eller andet sted , inden min søn foretager sig" et eller andet" så han kommer til at tilhøre "dem der er dårlige nok til at være de dårlige"-så han kan gøre sig fortjent til at få hjælp fra det offentlige Danmark.

---Jeg er hans mor, nylig kræftopereret, bosiddende i bjergene i det nordlige Spanien, uden krystalkuglen , som kan fortælle mig , hvor lang tid jeg har til at hjælpe min søn i dette liv.

---Jeg er hans mor, som sammen med hans far har kæmpet med næb og kløer, ligesom alle de andre, for at vores søn skal få et værdigt liv med selvspekt, og bare lidt mere end 1 sejr i sit liv.

---Fordi jeg er hans mor, beder jeg jer om at fortælle denne historie, så velfærdssamfundet kan læse om en af alle de, som skriger om hjælp, for døve øre. Det ikke fordi han beder om ret meget, han vil bare godkendes som " ET RIGTIGT MENNESKE"!!!!!!.

K blev født i april 1985. Han valgte desværre at komme 10 uger for tidligt, hvilket viste sig at være et meget anstrengende valg , idet kampen for hans liv tog adskillige måneder. Han klarede skærene med en registreret hjerneskade, efter et forsøg på at tage ham ud af respirator. Hans første leveår kæmpede vi som gale for at råbe autoriteterne op om at han ikke var fysisk i orden. Han kunne ikke sidde op, og havde" balletdanserfødder", samt en indadbøjet hånd. Efter mange måneders kamp lykkedes det at få en læge til at diagnosticere ham til cerebral parese, hjerneskade, med spastisk lammelse, og få iværksat "systemet" med tilhørende behandling.

Dette udgjorde fys.behandlinger i hjemmet,-og senere tilknytning til specialbørnehave, hvor han var integreret sammen med "almindelige" børn, i løbet af dagen. Da han var ca. 3 år "fik han sine ben", dvs. han blev opereret i begge ben med sceneforlængelser, så han kunne komme på højkant , og gå. Han blev fulgt på Rigshospitalets CP-afdeling af en meget dygtig overlæge, og vi frydede os over at han var så kvik, aktiv, og hurtigt stavrede derudaf på sine skæve ben. Overlægens kommentarer "det er kun fysisk, han er meget heldig at han er venstrehåndet, da skaden sidder i højre side , så kan han jo skrive ,når han får den alder".

Et meget aktivt barn, der hele tiden fordrerede at der skulle ske noget. Et barn der kom i en skole hvor han ikke trivedes. Han havde problemer med at skrive, kunne ikke noget med tal, havde svært ved at få øje-hånd-koordinationen optimal. Han kunne ikke cykle, for hans balance var i udu, og fodbold som andre drenge, var en ulige kamp for ham.

Fysen arbejdede meget hårde med ham. Han gik til svømning og handicapridning.

SKOLERNE

Han kom i en specialklasse, på en delintegreret skole.

De drillede ham. De moppedede ham. Han afskyede alle de handicappede spassere. Han led under de aggressive børns kyllen rundt med møbler, tænde ild til tøj, og han modtog tappert et par flade fra en grænsepsykotisk dreng. Da han kom hjem og fortalte at vi skulle til forældremøde fordi han havde været uartig og nægtet at made en stærkt spastisk dreng, fordi det var ulækkert, tog vi først til forældremødet og fortalte vores mening om , hvem vi syntes der var pædagoger, og hvem der var elever, hvorefter vi meldte ham ud af skolen.

Kommunen gik i chok. "HVEM havde dog vejledt os"????? "VORES SØN"!!!!

Næste skole gik med lige så meget besvær. Det var en almindelig skole med specialklasse .

Han kæmpede for at få kammerater, han kæmpede for at følge med, han var i konstant lidelse over et eller andet. Vi snakkede, trøstede, håbede det gik over. Vi talte med pædagoger, sagsbehandlere , læger. "Men det er jo kun fysisk", så han er nok vanskelig.

SPANIEN-DANMARK---OG RETUR IGEN ,IGEN.....

Vi flyttede til spanien da han gik i 6 klasse. Da han jo kun havde et fysisk handicap kunne vi ikke se nogen forhindring, anden , end at vi kunne komme retur hvis det blev nødvendigt.

Han duede ikke sammen med de spanske børn. Han kunne ikke spille fodbold, han ville hellere tale med pigerne, men de legede med dukker. Han blev ensom. Vi blev nødt til at finde et sted at bo hvor der var andre danskere med børn. Vi betalte en privatlærer til at undervise ham i spansk, men han kunne ikke koncentrere sig . Lige inden vi skulle flytte, blev hans far indlagt , total lammet, i over 5 måneder. Jeg kæmpede mig igennem flytningen. Vi talte om hvad vi skulle gøre, og jeg fik ham ind i en gruppe af børn med aktiviteter. Han måtte gå på en international skole, for der findes igen dansk skole på Solkysten. De ville ikke have ham, kammeraterne. Han blev moppet ud. Han prøvede at gå til ridning, men ingen gad tale med ham. Vi var med til at starte en ungdomsklub op, og håbede at det ville hjælpe ham til at få venner, men klubben havde ingen søgning. De andre børn besøgte hinanden, han sad hjemme, alene.

Han rejste alene til Danmark på efterskole da han var 14 år. Hans far var lige kommet hjem i kørestol, så jeg kunne ikke rejse med, Han ville ikke vente. Nogle familiemedlemmer hjalp ham , sammen med mig, via 1 million telefonsamtaler og internettet, på en nylig startet efterskole.

Han måtte flygte hjem efter 6 måneder. Der var for meget uro, slagsmål og han blev moppet. Hjemme blev han indmeldt i en sprogscole. Det gik slet ikke. Han kunne ikke følge med. Det var for koncentreret. Vi kæmpede videre. Han tog til noget familie i USA for at prøve at bo der. De havde hjemmeundervisning, -men hele opholdet stoppede brat , da konen smed ham ud, fordi hende og manden skulle skilles. Han tog selv flyveren hjem. Vi var totalt chokerede. Han nægtede at blive. Vi kunne ikke flytte retur til Danmark, grundet hans fars sygdom. Jeg fandt en plads på en anden efterskole. Tog med ham hjem og fik talt med skolen. Der holdt han ud i 6 måneder. De sagde at han var for god til at være sammen med

udviklingshæmmede. Han bestilte ikke andet end havearbejde. Han kom på en husholdningsskole, der ville hjælpe ham med det boglige. Da det var en skole udelukkende med piger, på nær ham og en anden dreng, blev de to drenge moppet helt ud. Han flygtede igen til Spanien. Jeg havde fundet en dansk lærerinde i spanien, der ønskede at starte en miniskole op. Jeg foreslog at hun startede op i vores dagligstue. Det blev hans første, men også næstsidste sejr. Hun brugte alt sin tid på ham og fik ham opgraderet meget i løbet af 6 måneder, hvor de sad og terpede. Han havde store problemer med at huske, så hun blev ved

og ved, og regning måtte til dels opgives, dog fik hun lært ham det mest grundlæggende. Han var utålmodig, humørsvingende. Han gennemførte, også selvom der kom et par stykker til, men kun på grund af en daglig kamp fra hendes og vores side. Han var nu gammel nok til at tage på højskole i Danmark. Han fik en adresse hos sin mormor, og begyndte på en højskole i Hillerød. Et ophold der skulle være lige ved at tage pippet fra ham. Der var fest og druk i en uendelighed, men midt i det hele skete noget som skulle ændre hele vores liv. Hans sagsbehandler sendte ham til en psykologisk udredning på Bispebjerg Neurologiske afdeling. Den skulle bruges som grundlag for videre sagsforløb. Der stod i konklusionen at han havde mange psykologiske besværligheder, dog uden noget diagnosenavn andet end cerebral parese, som i sig selv er et udtryk der kan dække over hvilken som helst hjerneskade-men han nikkede genkendende til det, som der blev beskrevet. Vi forstod nu, at der var meget mere i vejen end blot det fysiske. Alt det vi hele tiden havde vidst, men ikke kunne få navn på. Vi fik heller ikke noget navn nu, og da kommunen ikke kunne finde nogen bopæl til ham tog han på Egmont Højskolen i Odder, hvor han var sammen med andre handicappede.

Det blev en stor oplevelse for ham, dog havde han meget svært ved at se sig selv sammen med alle de handicappede, som hurtigt blev et irritationsmoment for ham, da han følte sig meget bedre end dem. Skolen hjalp ham dog til at deltage på en VUC i dansk og engelsk. Han fik her megen hjælp og gennemførte en eksamen, med gode mundtlige karakterer, men dårlige skriftlige. Han var meget stolt, vi var meget stolte. Han fik en ungdomsbolig i Holbæk, og tilmeldte sig VUC i håb om at få et eksamenspapir, på en 10 klasse. Det gik ikke. De unge mennesker omkring ham i beboelsen drak, festede, røg hash, og han turde til sidst slet ikke gå udenfor. Undervisningen på VUC gik mere eller mindre i hårdknude på grund af andre elevers uro og klager over læreren, og når han skulle lave hjemmeopgaver gik han helt i stå. Han fik lidt ekstrahjælp, men slet ikke nok. Kommunen sendte en hjemmehjælp, der havde 7 min til ham en gang imellem, og hans sagsbehandler sagde at han ikke kunne hjælpe ham. Han kunne jo bare tage sig sammen. Vi prøvede at snakke med sagsbehandleren, men han lovede at hjælpe, uden at det nogensinde blev til andet end ord.

K flyttede til en ny ungdomsbolig i Silkeborg. Det var en dejligt sted i Virklund, og vi nød at han for første gang lød positiv. Vi havde, som sædvanligt, hjulpet ham med flytningen, og strækningen Spanien-Danmark, var efterhånden ved at blive en rutine. Vi var knap kommet retur til vores bolig, før han fortalte om, at han var tilknyttet et Bo skole Job projekt, hvor der skulle komme en og hjælpe ham en eller to dage om ugen i noget tid. Han skulle gå på et skoleprojekt, men følte sig ensom, og kunne ikke overskue at lave mad. Han kunne ikke overskue at skulle med bussen. Skoleprojektet gik dårligt. Han sov ikke om natten fordi ovenboen larmede. Han mistrivedes, og talte i timevis på computeren med mig. Han måtte flytte til et privat værelse, for at få ro. Han havde stadig Bo skole Job projektet, men det gik dårligere og dårligere, han havde brug for meget mere hjælp. Hans hverdag flød ud i kaos. De sendte ham til en psykologisk udredning hos en erhvervspsykolog. Det udmundede i hans flugt fra stedet, skænderier, og til slut en rapport, der konkluderede stort set det samme som den forgående, dog mere indholdsrig. Man satte store spørgsmålstejn ved hans deltagelse i erhvervslivet og ønske om at studere, og hans forhold til andre, og det sociale var et stort kaos. Man anbefalede øjeblikkelig psykologisk hjælp i form af et behandlingstilbud. Kommunen lovede at prøve at hjælpe med at finde et egnet bosted med hjælp.

Han tog tilbage til Spanien. Her ventede vi på at kommunen skulle finde et egnet bosted til ham med pædagogisk hjælp. Vi blev efter lang ventetid og megen snak over nettet kaldt til Danmark for at se på et sted. Stedet viste sig at være for meget dårligt fysisk handicappede i kørestol, uden sprog. Vi takkede nej. Sagsbehandleren, som virkelig prøvede at finde noget til ham, tog med os ud at kigge på utallige botilbud, men uden resultat, der var intet der matchede ham, enten var beboerne for dårlige, for anderledes eller også var det for institutionsprævet. Han blev indlogeret på en campingplads. Vi boede nær ham, i vores

camper, han i et lille træhus, der var lejet. Vi ventede, vi ledte, vi sad i timer foran computeren og ledte. Til slut måtte vi give op. Lige inden vi kørte retur til Spanien med ham, kom campingpladsens ejer og fortalte os om sin handicappede datter, som han talte en del med, der boede på et sted, hvor der var plads. Vi styrtede derhen, og fik fremtvunget en godkendelse. Vi kørte retur til Spanien.

ET STED AT BO

Stedet var for udviklingshæmmede unge. Der var en tilknyttet voksenskole, hvor alle slags handicappede mennesker i alle aldre, kom og fulgte forskellige former for undervisning. Han blev uvenner med dem. Han kunne ikke klare larmen og alle de følelsesmæssige udbrud. Han måtte flytte ned i deres udslusningshus. Der var larm fra vejen. Han klagede over larmen. Han klagede over at de ikke havde empati. Han kunne ikke forlige sig med deres manglende evne til at følge med på computer og tv. Mange kunne ikke engang bruge en mobil. Han kunne ikke sidde og se en amerikansk film sammen med dem, de kunne kun finde ud af at se tegnefilm. Han var ved at blive vanvittig over dem der gik på skolen. Mange gange sad han i timer og snakkede med mig på nettet, andre gange var det den tilstedeværende pædagog. De havde slet ikke mandskab til at snakke med ham når han havde brug for det. De prøvede at hjælpe ham så godt de kunne, men der var slet ikke tid, og stedet var ikke gearret til hans form for handicap. Han var glad for alt det de gik til, men kunne ikke overskue sin hverdag. Han gik i panik og skar sig.

Jeg fik en flybillet til ham

Han ventede igen på en bolig. De kunne ikke hjælpe ham, Han kunne jo bare flytte derhen hvor de andre blev udsluset til. Og være sammen med dem igen!! Han flyttede til en handicaphøjskole i Sverige. Vi kørte ham derop. Det var en skønt sted. Han blev tilmeldt min brors adresse i midtjylland. Så mistede han ikke sin ret til at blive opereret i sit ben, som i mellemtiden var blevet meget dårligere. Han var på venteliste til operation. Deroppe følte han ikke at de kiggede så meget efter ham. Han fik heller ingen råb efter sig når han gik på gaden. Alt den tid han var i Danmark led han under tilråb, og når han talte med folk, følte han sig uvelkommen, udenfor, ligesom en slags "hvid perker", en fremmed der trængte sig på. Han kunne jo bare blive dernede hos sin mor og far. Han følte ikke at han hørte til nogen steder. Han forstod rigeligt hvordan de måtte have det, alle de andre "perkere". Enten var man super duper med i skolen og kørte ræset derudaf, eller også var man usynlig og anden rangs person, der ikke blev regnet for noget. Han kunne ikke deltage i et almindeligt ungdomsliv, med fester, diskotek og høj musik, fordi han ikke kunne klare høj musik for smerter i sit ene øre. Et diskotek var en umulighed for ham, fordi der var tæt med mennesker, og han blev helt desperat når der var mennesketrængsel. Han talte med mange på nettet, og fandt ud af at det var en meget almindelig tilstand, især dem der havde noget der hed ADHD. Ikke så mærkeligt at mange "stod af" på den ene eller anden måde. Vi talte i timer.....

Den nye kommune lovede at hjælpe med at finde et bosted mens han var på højskole. Vi fik afslag fra kommunen, grundet at han jo ikke var der fysisk. Rigtig nok!! For det kunne han jo ikke uden hjælp!! Den bed sig selv i halen. Sverigesprojektet måtte aflyses, han blev hentet hjem igen. Det var for ensomt.

Da vi havde ventet i lang tid igen, fik han endelig tid til "operations-forløbet". Jeg havde anket afslaget til statsamtet, og fundet ud af, at han måtte flytte ind med en co adresse hos sin vens forældre, imens han blev opereret, for ellers havnede han jo i den samme situation igen, med "ikke at være til stede". Danmark gik i strejke. Han ventede og ventede. Han tog hjem til os. Han tog tilbage. Den nye kommune skulle nok hjælpe ham sagde de. Vi var til et møde med den nye sagsbehandler og to uu-vejledere, der skulle hjælpe ham i gang med en

ungdomsuddannelse, inden han blev for gammel. Hans store drøm havde hele tiden været at have noget med børn at gøre. Han havde været i praktik tidligere, med stor succes, for ham og børnene. Han fik en henvisning fra sin nye læge til en psykiater, og byttede den medicin han havde fået tidligere for sit "tankemylder" til en ADHD-relateret medicin. Det hjalp. Han følte lidt mere ro i hovedet, men alt det andet rasede stadig i ham. Psykiateren skulle afdække hans psykiske tilstand, og forhåbentlig hjælpe ham videre sammen med det kommende bosted. Han tog på sin "gamle" velkendte højskole i ventetiden, for at de kunne hjælpe ham når han endelig blev opereret. De var jo specialister og havde hjulpet ham tidligere. Her oplevede han en helt forandret skole, stopfyldt med elever, der larmede, festede, drak og røg hash. Skolen var ikke gearet til at hjælpe psykisk handicappede, og han fortalte, at flere gik rundt og græd. En var flyttet derfra. Han forstod ikke hvad der foregik. Hans lærer forsøgte at hjælpe, uden at kunne gøre noget. Han følte sig udenfor. De handicappede blev behandlet som andenrangsborgere af medhjælperne, følte han, og selvom han ikke sad i kørestol følte han sig som "en hvid perker". Han følte sig ensom midt i det larmende mylder.

AFGØRELSEN

På trods af en stor dokumentation vedrørende hans bo-selv forsøg, der klart fastslog at han ikke var i stand til at bo alene, selv ikke med en støtteordning, men havde brug for at bo i et bo-miljø med andre, hvor han fik pædagogisk hjælp, når der var behov og hjælp til at klare hverdagens gøremål og aftaler, modtog han en mail fra kommunen, som væltede hele hans liv. Kommunen afslog, med den begrundelse, at han sagtens kunne klare sig selv, på et værelse med pædagogstøtte. Han kunne ikke få nogen støtteordning på skolen, selv om han havde muret sig inde, fordi han ikke kunne komme ud, uden at bruge de offentlige transportmidler, som han havde det så uendelig svært med. Han kunne sagtens blive "genopbygget" og studere senere, og det var jo gået fint da han boede alene" sagde hans sagsbehandler, i den telefonsamtale hun havde haft med hans kontaktlærer.

Det var ikke første gang Langelands kommune behandlede en handicappet på den måde, hans bedste kammerat havde været ude for lignende ting.....

Han truer nu med at gøre sig "dårlig nok"...

Så var det at jeg måtte skrive historien.....